

Panorames

Núria Albó

Tinc una sort que no té pas tot-hom: És la meva finestra. Des de la meva finestra es veu Tagamanent. Com que sóc poc versada en geografia no sé si tot Tagamanent és de la nostra comarca. Diria que sí i, si no, l'hauréem de reclamar.

Tagamanent i totes les muntanyes adjacents. Després vénen les teulades i les antenes de TV. La roba estesa, els geranis i un roser de terrat. Per veure la Plaça, els til·lers i les entrades de les cases m'hauria d'alçar però no ho faig pas. Ja estic bé amb els capdamunts i amb els coloms ensinistrats d'en Miquel de l'Aquàrium que m'obsequien amb volades majestuosos.

Hi ha dues o tres coses que no m'agraden: Una casa massa alta, sense teules al capdamunt, que ja no miro i torres d'electricitat que trenquen la muntanya. Quan hi ha calitja no es veuen, aquestes torres, però quan fa un dia clar, que es gairebé sempre, fan recordar panorames franquistes, de vells privilegis i una mica de patent de cors.

Mirar per la finestra és una bella ocupació. Em penso que la classificació habitual de perdre el tems o de guanyar-lo s'hauria de revisar. Estar sense fer res, no sempre és perdre el tems. O potser el que caldria revisar és la noció d'estar sense fer res.

No fa gaire, un filòsof es queixava que es van perdre les idees. Que la gent s'especialitza tant que aviat no tindrem idees generals de les coses i tornava a explicar allò que potser ja hem oblidat que les grans idees, les idees generals són les que han donat origen a totes les altres, a la tècnica, en una paraula.

Saber trobar l'equilibri entre l'activitat externa i la interna fer i pensar és un dels programes que hauríem d'introduir a una IBM perquè ens ajudés a resoldre-ho. Hauria de ser una màquina la que ens ho digués perquè en aquest moment tenen més crèdit que no pas les persones. Si ho diu alguna persona, de seguida li buscarem la filiació política i arrufarem el nas: Ja pots comptar -direm- deu tenir-hi algun interès amagat.

Però ningú no pot trobar interessos recòndits al fet que canti les lloances d'una bona finestra. Ajuda a pensar en els problemes del país. En la secada o en les inundacions, en les destrosses o en la qualitat de vida.

I, sobretot, ajuda a sentir-se identificat amb l'entorn. Sigui el que sigui, el que es veu per la finestra, al cap d'un quant temps es converteix en familiar, en propi, en part de les pròpies arrels i en matèria de con-

versa o qui sap, si d'exportació. Exportar panorames no és impossible. El mateix, és clar que no, però la idea d'un paisatge amable pot fer neixer el desig de tenir-lo, de reclamar-lo o de mirar d'humanitzar el que ha tocat a cadascú.

Una revista també és com un panorama vist des de la finestra. Convida a treure el cap i a mirar-hi a través. Si és nova com l'Actualitat Comarcal fa venir moltes ganes de dir-li: Benvinguda! i que es converteixi ben de pressa en una de les nostres arrels.

Llibertat d'expressió

Eugeni Estradé

El poder dir el que es pensa, es un dret; tanmateix és una necessitat comuna comentar en qualsevol moment un fet, donar un parer a una actuació, qualificar comportaments. És obvi el respecte a les persones i a les coses, premissa que no limita mai la llibertat d'expressar-se.

Hi ha diverses dèries del ser humà del tot negatives i a la vegada tan pròpies al nostre origen que únicament el procés evolutiu de l'espècie, tal vegada, pugui tenir cura de rectificar.

El defici de posseir, un sotmetre, d'explotar i tants d'altres que donen Pàbul a l'ús de l'instint i no pas de la raó, fomenta actituds contràries als drets naturals de les persones, a les quals degraden i envileixen. En temps primitius la força física era, ben segur, la més efectiva. Avui es disposa de mètodes subtils que, a més d'aconseguir els objectius procuren un procés d'alienació que fins i tot pot impedir als afectats de prendre'n veritable consciència.

És clar que la manca de llibertat d'expressió existeix. Penso que les pressions de tot tipus són tan importants i ens afecten tan directament que cal intentar mantenir la dignitat per damunt la feblesa i la por.

La demagògia electoral

Isidre T. Gall

Estem en plena canícula electoral.

Per la televisió ens ofereixen entrevistes de la premsa, amb preguntes preparades, respecte del programa electoral que cada President dels Partits Polítics contesta en forma elegant i brillant, expressant els propòsits a desenvolupar, cas d'ésser elegits.

Una de les causes més importants que afecta als espanyols, l'atur, és la primera de les tasques que cada Partit es compromet a solucionar i tots, àdhuc el Partit Comunista, estimen que la solució està en la promoció Empresarial però, cap dels Caps de Partit entrevistats, afronta la realitat per temor d'obtenir cert grau d'impopularitat, quan es tracta de definir-se, respecte de l'ajuda que es donarà a les Empreses petites i mitjanes, perquè la primera solució que demanen els empresaris, per a decidir-se a invertir i a crear llocs de treball és la lliure contractació de l'obrer i la voluntat de despedir-lo quan l'Empresari ho cregui oportú.

Comprendran, Srs. lectors, que fer política per adquisició de vots defensant aquest tema tant delicat, és de ximples, ja que la gran massa electoral perteneix, sempre, a la classe treballadora i aquesta, sempre decideix la balança de les eleccions. Com li podem fer entendre al treballador que llogar braços per a treballar és més compromès i costós que divorciar-se de la muller, quan l'aliança no funciona com una espera?

Com podem esperar que les empreses s'aventurin a crear llocs de treball si bona part d'empreses catalanes munten negocis a França perquè, fer-ho a Casa és llençar els diners?

Si els primers en ensorrar el país són els propis Ministres que, per una banda fan comparacions entre els anys que hi han hagut més dies de vaga i, per l'altre, convoquen eleccions en dies laborables, pagant l'Empresa mitja jornada de treball per anar a votar. I no sabeu per què? Vos ho direm: La gent ja està cansada d'aquesta democràcia que en lloc d'arreglar-ho, encara ho espatlla més i tene por d'una excessiva manca de participació al vot.

Si en èpoques franquistes passava el mateix; quan es volia omplir de gom a gom, el dia que ens visitava el «Caudillo», es començava per a fer tancar les indústries i, el treballador, davant d'aquesta atenció, acudia a la invitació com un sol home.

No és que siguem pesimistes i que per expressar-nos tan clarament som dels que creiem que no té arranjament el problema espanyol però si que, per ara, estem molt lluny de trobar el camí que precisa un bon Govern democràtic per assolir els objectius que ens prometen complir els Caps dels Partits polítics durant les campanyes electorals.